

Царьтъ чакалъ до вечерьта, но рибарьтъ не дошелъ. На другия день пратилъ да го повикатъ. Рибарьтъ се явилъ:

— Хвърли ли вчера заради менъ?

— Хвърлихъ царю, честити, но нищо не се улови; нищичко нѣма и за менъ; дѣцата ми гладни легнаха.

— Какъ нищо? Дърво, камъкъ не извади ли? за тѣхъ азъ щѣхъ злато да ти дамъ; нали знаешъ: царска дума назадъ се не връща.

— Само едно кокалче имаше въ мръжата, царю, и азъ го хвърлихъ на пѣска.

— Да отидешъ да го донесешъ. То ми е било на късметъ. Ще ти дамъ за него злато.

Рибарьтъ отишелъ и донесълъ кокалчето. Царьтъ заповѣдалъ да му дадатъ злато колкото тежи кокалчето. Царскитѣ голѣмци отишли въ царската хазна и оставили кокалчето въ едното блюдо на везнитѣ, а въ другото — спуснали двѣ, три желтици, но кокалчето се не дигнало. Турили 10, 20 желтици, то пакъ се не дигало. Почнали да турятъ съ шепи, но малкото кокалче пакъ се не дигало. Напълнили блюдото, а кокалчето сѣ се не дига. Взели голѣми блюда. Сипвали съ шиникъ злато, а то пакъ се не дигало. Натрупали грамада злато, изпразднила се цѣлата царска хазна, а кокалчето пакъ се не дига. Царьтъ се уплашилъ. Взелъ той кокалчето на ржка и се чудилъ: лекичко, малко кокалче съ дупка въ срѣдата! Повикалъ царьтъ всички учени хора изъ царството си, да дойдатъ, да познаятъ, какво е това дяволско кокалче. Идвали всѣки день хора и се чудили. Никой не можалъ нищо да познае. Разчуло се изъ цѣлото царство. Тръгнали да гледатъ чудното кокалче и